

WALDEMAR KLEIN.

Novell
AF EMILIE FLYGARE CARLEEN.

Forts. från föreg. s. 2.

Hvar han under några timmar därefter uppehöll sig visste man ej, men i danssalen var det icke ty mången fager tärna af hans bekanta hade med säkerhet räknat på en dans med honom, men beklagligt missräknat sig, liksom mänskliga planer i viktiga fall ofta bortblåsas af en fläkt.

Huruvida denna betraktelse gjordes af de omnämnda gracierna eller om de tröstade sig med andra dansare, kan vara sak samma. Man kan likväl antaga att deras missnöje var övergående, ty de syntes alla belåtna och lyckliga, och det högst intressanta bröllopet i S-yrdas prostgård utgjorde under många månader en outomlig källa för samtal och angenäma hälsningar, såväl i dagliga arbetsrum som under färderna på söndagen till och från kyrkan.

Emellertid flög tiden hastigt. De nedbrända ljusen och brudens raknade lockar, täflade om att skiftesvis påminna gästerna att tiden för supén snart var inne. Nu föreslog brudgummen att man skulle dansa en fandango.

Alla voro nöjda. Marskalkarne, hvilka redan stodo med ljusen i hand, stälde dem genast ifrån sig och blandade sig i den glada mängden. Då kom hastigt Klein — Gud vet hvarifrån — och utan att uppehålla sig hvarken till höger eller vänster, gick han rakt fram till Maria.

— Tillåter ni, min nådiga, sade han högt i en alldeles ny och fullkomligt lugn ton, att jag får utbedja mig den fandango, som jag så oförmodat gick miste om på Halleberg?

Högst förundrad såg Maria på honom. Hon hade gärna velat neka, men hans begäran var så bestämmd, och det skulle halva väckt förundran hos de många åhörande, om hon vägrat, då hon icke var uppbjuden.

Detta gick icke an. Hon trädde således i dansen med honom, hafvande att Juno skulle se henne, men snart glömdes både Juno och den öfriga världen; ännu en gång låg jordens hela lyckalighet för dem förenad i det flyende ögonblicket. Han såg på henne med ett sådant uttryck i ögonen, som om han såg en älskad.

XV.

Morgonen efter bröllopet

eller

TREDJE AKTEN. HVARUNDER REVOLUTIONEN UTBRISTER.

Två makter styra jorden, Angantyr!
Den ena svaghet och den andra styrka.

Oehlenschläger.

Den stackars prostinnan S—din hade icke sovit en bland hela natten. Hon bar en hel legion myror i hufvudet, och det är icke något obetydligt värf att sätta en mängd lägre krafter i rörelse. Först kaffe på morgonen, sedan frukost, därefter middagen, till hvilken hela pastoratets ståndspersoner från alla tre socknarne voro inbjudna, och slutligen det värsta af allt: ett emottagande och undfångande i köket hela allmogens, hvilken skulle strömma från kyrkan för att aflägga sina lyckönskningar samt därfor undfångas ur den jämt fulla ölkannan och med de aldrig trytande smörgåsarna och ostkakstyckena.

Klockan var ungefär 8 på morgonen, ehuru prostinnan förmått organisten att vrida på den lilla. Hon stod nu framför det under ruinerna af supen digande frukostbordet i salen, jemkade ett och annat, berömde Lovisa, sin andra dotter — som vi ännu icke fått tillfälle nämna — hvilken anordnat allt så smakfullt, och uppmuntrade henne att öfverträffa sig själf till middagen med brytningen af serveterna och garneringen af sillsaladen. Och sedan hon gifvit den half-sömiga flickan några föreskrifter, som erfordrade hennes närvaro i köllaren, satte hon sig i den för prostens vid öfver ändan af bordet framsatta länstolen och öfersåg med förmöjd blick sitt och Lovisas verk.

Nu stack magister Trasselin i hufvudet genom dörren. Han hade icke sovit mera än prostinnan; han hade varit lika sysselsatt som hon, blott med den skillnad, att han höll sig vid en sak, och denne var — hans predikan.

Under en hel månad hade magister Trasselin oafbrutet arbetat på den med nya tillägg och förbättringar. Och likväl började han, då sällskapet om natten åtskildes, att ännu en gång genomse dem, ty att predika för en talrik församling erfordrades en i högsta grad vald handling af ämnet, hvilket alltid påräknades af en ung, nyligen prästvigd lärare.

Detta visste magister Trasselin alltför väl. Han granskade därför sitt arbete med en recensents stränghet. Hvarhelst han fann en loka eller blott en liten springa, instack han genast några af retorikens herrligaste blommar, och han lappade och stoppade så länge att en splitter ny predikan slutligen framstod, ur den gamla och då den ändligen var färdig, nedföll hans hufvud af trötthet och insöfs af tillfredsställelse i söta drömmar ned på bordet, men råka de sjunka emot klockan, den han lagt bredvid sig. Vid den kalla känslan i örat för han hastigt upp, såg på uret och — hvar hade tiden tagit vägen — klockan var half 8.

Bestört sprang magistern till spjället, nedtryckte handkruken och doppade den i hvad han trodde vara vattenfatet; men olyckligtvis stod där i stället litet punch, kvarlämnad vid bryggningen, hvilket slutligen i brist på balar blifvit verkstald i ett lika kärl. Han for med den upp-

friskande kylan öfver sitt ansikte och började bestört och yrsvaken lukta och fnysa.

Förtviflad upptäckte han rätta förhållandet. Hvilken skymf att en sådan ånga skulle medbringas af honom i templet! Lyckligtvis fick han ögonen på en vattenkaraff och hällde med verkligt stoiskt lugn öfver sig hela dess innehåll, hvarefter han började ruska sin varelse, såsom man ser andra djur göra det efter upprusandet från ett bad. Efter denna förrättning, och sedan han väl torkat sig på hörnet af sitt lakan, öppnade han väggskåpet, framtog sin första half-samaria, hängde den på en spik och borstade den omsorgsfullt. Snart stod han alldeles en annan människa, och sedan prästkragen var påknuten, begaf han sig upp i stora byggnaden, för att få något till bästa.

Vi lämnade honom just med hufvudet i dörren.

— Kom in, kom in, herr magister! ropade prostinnan och slog i åt honom med egen hand af det destillerade brännvinet i den lilla förgyllda silfverbägaren. Ha vi icke varit raska i dag? fortör prostinnan. Allt detta har Lovisa utträtt på morgonstunden. Den flickan blir en duktig husmor med tiden, försäkrar jag.

— Ah, kors hvad den flickan är snäll! tänkte magistern, men hindrades att yttra sin mening af en stor kycklingsvinge, den han höll emellan tänderna, hvarefter han, såsom tecken och beundran, endast kunde skaka på hufvudet.

— Nå, sade prostinnan, jag var ej precis närvarande, när ni dansade kronan af bruden — hvem fick den, och hvem fick kransen?

— Den senare fick undertecknad, svarade magistern med en buggning, och... och mamsell Lovisa fick kronan.

— Ah, kors bevara mig! utbrast prostinnan med lyckad förvåning. Nå, ingen vet hvar haren har sin gång, såsom ordspråket säger. Ställ sig väl med folket, herr magister, så tänker jag att han kan vara så nära någon annan till kommunistraturen, då gubben Hartmannson dör; och, tillade hon småskratande, om några år har jag ingen ting emot att göra om det här besväret.

Magistern blef blodröd i ansiktet och framstammade några ord, dem han ej själf förstod, långt mindre prostinnan.

— Så så, raljeri apert! återtog den senare.

— Jag förmodade att Waldemar Klein och Julie St—hal, hvilka snart tror komma efter, skulle fått kronan och kransen.

— Om än brudparet ämnat det, svarade magistern, så kunde det ej låta sig göras; ty så snart sällskapet steg upp från bordet, smög doktorn bort till det rum, som blifvit anvisat till herrarnes bostad för natten. Han sade att han mådde illa, och det syntes ej olikt.

Vid de sista orden hördes buller i trapporna, och straxt därefter inträdde bruden, i hvit morgonrock och första frumössan, blygsam som det höides, och brudgummen lycklig och stolt i sin nya värdighet af äkta man. Båda nalkades prostinnan, hvilken med tårar i ögonen gaf dem sin välsignelse, jämte huldrika förmaningar för framtiden. Dessa senare afbröts dock snart af de tillströmmande bröllopsgästerna, och månet skämt och månen inbillad kvickhet ställes till bruden, hvilka belönades af kommissarien Lynells goda skratmskulor. Allt var munterhet och sprittande lif.

Efter frukosten skulle man begifva sig till kyrkan, och de som ej voro hängade därtill fingo sörja för sig själva bäst de kunde. Ingenting går upp emot friheten — den sätter kronan på gästfriheten.

Julie som ville använda dessa timmar, då alla voro borta, till eftertanke, hade begifvit sig upp på ett litet gåstrum för där i stillhet öfverväga den förklaring, som hon blef nödsakad att göra å ena eller andra sidan. Antingen skulle hon bryta med Klein, för hvilket hennes hjärta likväl hafvade, ja, vid hvilken föreställning det, oaktadt all sin svaghet, blödde, och hvad hon i alla fall icke vågade utan sin fars samtycke, eller också till ryttmästaren: "Jag är förlofvad och har endast spelat gäck med er!"

Ödet befriade henne dock ifrån detta led-samma alternativ och grep själf med sin städiga hand ut händelsernas kedja.

Ryttmästaren hade en stund varit i kyrkan, men då predikan blef honom för lång och i hans tycke alltför tråkig, smög han sig åter ut. Magistern blef lyckligtvis ej varse det ringaste; det skulle annars hafva grämt honom att se sig och sin predikan så försummad.

Ryttmästaren drog vägen åt trädgårdens för att i dess skuggrika gångar finna skydd mot den brännande solen. Här fick han se doktorn sitta på ett gungbräde med en bundt tändningar i handen. Denna stund var likväl bestäld för en förklaring.

— Tjänare, herr baron! sade Klein och uppsteg.

— Fagnar mig att träffa er. Han bortlade pipan, undansköt tändningarna och gjorde en inbjudande rörelse med handen åt bänken.

Ett par ögonblick stod baronen obetslams. Ändtligen tog han plats, och under det han med sitt spanska rör ritade i sanden, sade han: Äfven för mig är det icke okärt att träffa herr doktorn! Ni valde ej edra ord i går afton synnerligen väl!

— Huru så? Hvar menar herr baronen därmer? frågade Klein.

— Ni kan väl icke vara så glömskt! genmålde denne med mera vikt i uttalet. Jag vill icke nämna mig själf, men ni talade om ett visst fruntimmer med alltför mycken frihet och antog äfven i ert bemötande mot henne en, snart sagt, så anstötlig förtrohet att jag måste höfligt bedja er att hädanefter iakttaga litet mera etikett i ert upförande. Barndomstiden kan ej vara i evighet.

— Alltför sannt! svarade doktorn, och troligen var det första gången som ett spefult leende skuggade Waldemar Kleins redliga drag. Det fanns där likväl, då han tillade: Jag beklagar emellertid att jag icke kan, med afseende å detta fruntimmer, gå herr ryttmästarens yttrade önskan till mötes, utan tvärtom måste utbedja mig att ni själf täcktes inskränka edra uppvaktningar hos henne, emedan, kort sagt, de miss-haga mig.

— Hvad för tunnor tusan, herr doktor! ropade baronen i blossande vrede.

— Vet ni då ej med hvem ni talar, så nödgas jag själf säga att jag ingalunda är van att låta skämta med mig. Mitt sätt mot mamsell St—hal misshaga er! Ni har icke den ringaste rättighet att föra ett sådant språk, som ni nyss tillät er!

— Jo, jag menar det, svarade doktorn lakoniskt, emedan hon är min fastmo.

— Er fastmo? Ryttmästaren log misstroget. Jag fruktar att ni drömt detta, min gode herr doktor!

— Tror ni det! Jag borde straffa er oblyga insinuation på annat sätt, men detta vara nog... Han drog af förlöfningsringen, som han öfverlämnade åt baronen.

Denne emottog den tyst, vände sig om emot dagen och läste: Julie St—hal den 1 Februari 1828. Efter en lång tystnad yttrade ryttmästaren med en ton, hvilken tillräckligt bevitnade den ansträngning, hvormed han kufvade sin sinnesrörelse, och med en grad af själfbeherrskning, den man knappt skulle tilltro till honom:

— Saken har sin rättighet — jag är fullkomligt övertygad och ber herr doktorn ursäktas att jag, helt och hållet okunnig om denna förbindelse, ansåg den otrolig.

Han bugade sig höfligt för Klein och gick. Utan att så noga tänka derpå, tog han vägen åt sjöstranden. En sådan öfverraskning, ett sådant slut på sina väl anlagda planer om den sköna, rika arfvergerskan var mer än baronen i första stormen kunde bära. Småningom började han inse att han blifvit gäckad — men hade det skett med afsikt eller af någon besynnerlig händelse, därtill kunde han icke finna ledtråden. Att Julie icke var honom obekant, visste han bestämt, men hvartill gagnade det, när hon kände sig bunden vid en annan! "Bunden!" var det enda ord, hvarvid baronen egentligen fästade sin uppmärksamhet. Hon var ju icke bunden med den gordiska knuten! Denna kunde möjligen lösas af den, som bundit henne, och i nödsfall kunde han själf spela rollen af Alexander. Alla dessa känslor eller rötter tankar sprungit, likt ett antal östtyriska, nyss utslupna skolpojkar, omkring eller i snarare med baronsens hjärna.

Slutligen arbetade sig dock ett resultat fram ur de många, dunkla oredliga föreställningarna. Detta tycktes vara upplösningen af det problem, ryttmästaren sökte utreda i afseende på den gordiska knutens äkthet; och det beslut, hvilket segrande uppstod ur striden emellan den så kallade hederskänslan, hvilken predikar: "Du skall icke hafva lust till din nästas..." och den, som talar om omöjligheten af kors och försakelse, gaf sig ändligen luft i höfligt uttalade meningar.

— Det här är alldeles påseende... Sex veckor förspilda! Nej, nej, ödmjuka tjänare, man måste smida medan järnet är varmt... nu eller aldrig... Hans fastmo... visserligen; men jag kan icke hjälpa saken... Den stolta Julie är mig benägen, det är klart, och således förekommer blott gemensam olycka. Och doktorn se'n — härvid spelade ett hänfyllt triumferande leende kring ryttmästarens välbildade läppar, och han virade flitigt mustascherna upp och ned — ja, doktorn skall bli flat.

Nu behöfdes inga flera skäl. Baronen var mer än övertygad om behörigheten af det steg, han ämnade taga. Han återvände således åt prästgården för att skaffa sig ett samtal med Julie. Nu var ej tid att dröja; han hade beslutat att i likhet med Alexander afhugga knuten. Och hvad var bevekelsegrunden för hans handling? Kärlek? Visserligen var den artikel som baronen plågade kalla sitt hjärta, i detta ögonblick med i spelet, men själf visste han bäst att han aldrig ansåg det löna modan att hålla reda på denna obetydlighet. Friheten att gå och återkomma, när det ej längre tröfdes på sina utflykter, var ett privilegium, som baron von K—aldrig kunde eller ville neka sitt hjärta.

Nå, var det då egennytta? Det är sannt, baron von K—s hela egendom inskränktes sig, å ena sidan, till en för hans stånd passande garderob, hvarvid dock ännu hängde några små Bylunds-räkningar, hvilka, i afseende på tiden då de skulle inlösas, voro ställda på samma fot som halftvå, ackordssumman. Hattill kommo tre stycken ytterst moderna piskor samt lika många ridspon, en sjöskumspipa, tvenne raphönsundar och en förtäfflig dubbelbössa. Men å andra sidan var han innehafvare af ett vackert ansikte, en ståtlig växt, ett lysande yttre, en lekande samtalsförmåga. Han red med behag, dansade med behag, kunde frambara de utskottaste plattigheter med behag, kort sagt: han var öfvermåtan behaglig. Följaktligen ägde han ett tillräckligt antal goda egenskaper — åtminstone efter sin egen tanke — för att förskaffa sig hundra rika borgerliga partier. Således var det egentligen icke egennytta.

Baron von K— var en fullkomlig sprätt, så utskott han någonsin fanns i landsorten, och hos en sådan fanns ännu ett annat mera rörande element. Victor Hugo yttrar i sin "Notre Dame de Paris": Om man antager, att en poets natur utgöres i tio delar, kan man vara säker att om enkemist analyserar honom, skall han finna den innehålla nio delar fåfänga mot en del egennytta. Med en obetydlig jänkning torde reglen inträffa på en sprätt. Det var således fåfänga, sårad fåfänga, i förening med de båda mindre bevekelsegrunderna, som förmådde ryttmästaren att utföra sin plan.

Huru han bedref saken, för att skaffa sig det

åstundade samtalet, eller hvilka sköna uppbyggliga saker han därunder sade Julie, har till en stor del förblifvit obekant; det säkra är, att han en timma därefter spåterade med henne nedåt samma gång, där han nyss haft det afgörande samtalet med doktorn, utan att han erindrade sig eller betänkte detta. Långt mindre föll det honom in att doktorn ännu kunde sitta kvar.

Till svar på någonting, så mbaronen yttrade, sade Julie under gåendet:

— Nej, herr ryttmästare, ni bör icke tro det! Min far är i denna punkt mycket sträng, och jag inser att det blott skulle försaka en mängd obehagligheter, hvilka ni gör bäst i att undvika.

— Såvidt de drabba blott mig, himmelska Julie, svarade baronen, så känner ni ej styrkan af mina krafter, om ni tror, att sådana små hinder skrämna mig. Långt därifrån! Där så mycket är att vinna, måste ock något vågas. Jag besvär er därför att säga uppriktigt huruvida ni, om valet ännu vore fritt emellan mig och doktorn... o, Julie, såg mig bestämdt hvad svar ert hjärta då skulle gifva på min anhållan!

Julie teg, öfverraskad, ty frågan var ganska kinkig och behöfde något begrundande, innan den kunde besvaras.

— O Julie, er tystnad är för mig den mest oödhliga plåga! Ni har min lefnadssycka i edra händer. Drag lotten, men gör det snart! bad han med stormande häftighet.

— Detta är kärlek — passion sådan den bör vara! tänkte Julie... Arma, därade Julie... så litet du förstod dig på den gudaborna lägan, när du trodde den inrymmas i ryttmästaren von K—s glashjärta! Men frestarens makt, hvilken i hennes egen svaghet fann en trogen bundsförvand, drog henne inom den mörka trolleksten.

Efter ett litet uppehåll svarade hon med klar och fast röst:

— Jag har älskat Waldemar Klein högre än jag någonsin har älskat någon annan, men jag har numera skäl att frukta det vi ej passa för hvarandra. Vore denna hand ännu fri... skulle den tillhöra er.

Ryttmästaren, som naturligtvis ansåg detta svar vara en följd af hennes tilltagande böjelse för honom, tryckte med triumferande förtjusning hennes hand till sina läppar.

— Julie, Julie!

— Men kom i håg att jag icke utan min fars samtycke kan bryta mitt ord — och Gud vet, tillade hon, äro underkastad inflytelsen af sin stridiga natur, om jag ändå någonsin kan bryta det.

— Det är redan brutet i den bekännelse, som du nyss gjorde! ljud en röst, vid hvars stränga ton Julie tyckte sig höra dödslockan klämta begravningsångsen till hennes lufs sköna för alltid flydda förhoppningar.

Hon hade själf kastat tärningen — djupt i sin själs inre kände hon, i denna den kvalfulla stund hon någonsin upplefvat, att den var kastad för alltid.

Waldemar, från hvilken de blott varit skilda några steg under sitt samtal, hade stigit upp, och då han såg den öfvervaldande rörelse, som hans ord försakat Julie, tillade han:

— All förklaring är här öfverflödig...

— Ringen skall jag lämna din far, Julie, och blika honom så mycket jag förmår.

— Mätte du blifva lycklig i din nya förbindelse, och mätte er föresats, herr baron, att bereda hennes framtida sällhet, vara lika redlig och allvarlig menad som min varit det.

Upprörd tryckte han Julies hand och hastade bort.

Hon — hon kände en dödsfyla genomlöpa sina lämmar, men hon förmådde dock att behärra sig och log emot baronen, då han, bekymrad för hennes ytterliga blekhet, frågade om hon mådde illa och ville springa efter vatten.

— Gör icke det, sade hon med förvånande valde öfver sina stormande känslor, jag mår rätt bra! Och ett par timmar senare satt hon vid det stora middagsbordet så fullkomligt utan alla spår till en föregående sinnesrörelse, att icke den ringaste aning hos de öfriga gästerna uppstod därom.

Hon undslapp härigenom åtminstone att blifva ett mål för nyfikenhetens och tadtets högljudna hviskningar, och detta är ingen ringa vinst.

Men uti hennes hjärta hade en sträng brust, hvilken ingen tid, ingen skiftet förmådde återställa.

XVI.

Hurra! Hurra! Sväng hattarne i luften!

O, kärlek, jord och himmels under!

Tegnér.

Det är nu tid att återvända till Knapergården och till unga brukspatronen.

Midsommaraften, då bullret af de sista bortrullande åkdonen bortdött, hade han för första gången efter sin olycka lämnat sängen och gjort den vidlyftiga promenaden därifrån till soffan i andra ändan af rummet. Han hade, såsom det tycktes, klädt sig med mycken omsorg för en konvalescents toalet, och den alltid tjänstaktiga Brink hade, förrän han reste, klippt unga patronens hår väl — ty hvad kunde icke Brink göra — samt rakat det under sjukdomen förfärligt tillväxta skägget. Allt detta förenad, gjorde en högst fördelaktig verkan på Gustafs yttre.

Så snart betjäningen hade aflägsnat sig, hvilket skedde vid half vink, gick Gustaf St—hal till ett schatull, som stod på hans skrifbord, framtog därur en liten dosa, öppnade den och höll fram en ring, hvarifrån de skönaste juveler blixtrade emot ögat. Sedan kysste han den

Paxtine

TOILET ANTISEPTIC

Håller andedrägten, underarna, munnen och kroppen antiseptiskt fritt från ondska sjukdomsföroreningar och motbjudande lukter, som västen, släpa och tandpulver ensam icke kan göra. Ett bälldödsmedel!

The Paxton Toilet Co. Boston, Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af Kronlandet i Manitoba och Nordvest Territorier, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarna eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde. Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homesteadtagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erlägges för tillträde.

Homestead Skyldigheter. Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylls fastskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggaren har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylls skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylls fastskyldigheten genom att vara bosatt upp på nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inbäddade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homestead-lagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "The Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser. Nyanlända invandrare erhålla på immigrationskontoret i Winnipeg eller Dominion Landkontoret i Manitoba och Nordväst Territorier underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; såsom klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagera såväl som kronoländer i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry, Vice Inrikesminister. N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka öfvanstående förordning hänföres, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägar eller andra fiinner.